

S. 47 gengives den Højtidelighed, som fandt Sted paa 300-ars Dagen for Kuhmalahti Forsamling (Menighed) i Finland, — den samme Dag, som Monumentet for dem, der faldt i Finlands Vinter-Frihedskrig, den 22. September 1940, blev afsløret. De midterste Billeder stammer fra Frankrig. Øverst til venstre ses en tysk Infanteristgrav og neden under affyres Æressalven over 60 Faldne. Øverst til højre forretter tyske Soldater Andagt ved en falden Kammerats Grav i Flantern, og nedenunder jordes 2 franske Flyverofficerer paa Saarbrücken Kirkegaard, efterat de er bleven skudt ned paa tysk Rigsomraade. Nederst tyske Soldatergrave i Danmark og i Grækenland.

Hvorledes klarer man Begravelser i en streng Frostperiode

Af Inspektør Chr. Bech Skrydstrup

Frosten i 1940—41 kom som i den foregående Vinter før nævneværdigt Snefald, og Situationen blev i Begyndelsen af Februar 1941 denne, at Jorden allerede da var frosset i en Dybde af ca. $\frac{3}{4}$ m, noget varierende efter Jordbundens Beskaffenhed, og om Gravstedet var dækket med Gran, hvilket i nogen Grad modvirker Frostens Nedtrængen; — senere paa Vinteren naede Frosten endnu længere ned. Dette giver naturligvis store Vanskeligheder ved Gravkastning, og man maa se at sikre sig herimod.

Paa nye Afdelinger, hvor Begravelser foregaar i Rækkefølge, bør man sikre sig ved allerede i December eller straks efter Nytaar at dække Jorden med Løv, hvilket Materiale Kirkegaardene har ofte tilstrækkeligt af; et Lag paa ca. 40 cm vil som oftest være nok til at beskytte Jorden mod Frosten.

Langt vanskeligere stiller Sagen sig, naar der skal graves i tidligere belagte Gravsteder, og her kan som ovenfor anført dels

Grandækning og dels Jordbundsforholdene være en Hjælp, idet Frosten ikke trænger saa langt ned i Sand eller sandblandet Jordbund som i Lerjord.

Men ligemeget hvordan Forholdene er: Gravene skal graves, — og til dette Arbejde bliver de sædvanlige Redskaber til at begynde med ikke til megen Nytte.

I Vintre som de sidste 2 maatte man derfor gaa over til at benytte andre Arbejdsmetoder end de gængse. Hakken er et fortrinligt Stykke Værktøj, som jo heller ikke under normale Forhold helt kan undværes; men selv denne strækker ikke til, naar Frostlaget naar indtil en Meter (eller mere) i Dybden.

Sprængning med »Ærolit« kan benyttes, men er ikke uden Risiko og bør kun anvendes, hvor man kan være sikker paa, at der herved ikke sker Skade paa nærstaaende Gravmæler. Sprængningen foretages paa den Maade, at der med en Jernstang bores et Hul ca. 50 cm fra hver af Gravens Endepunkter i saa stor en Dybde, at Sprængladningen kan anbringes lige under Frostlaget. I hvert Hul nedsænkes en Ærolitpatron paa ca. 250 gr, hvortil Fænghætte og Fængtraad i Forvejen er anbragt. For at hindre de frosne Jordklumper i at flyve for langt omkring, dækkes Graven med en god Bunke Grangrene. Før Sprængning paabegyndes, maa man ubetinget sikre sig, at ingen uvedkommende opholder sig i Nærheden, ligesom det Mandskab, der besørger Sprængningen, bør fjerne sig mindst 50 m fra Sprængningsstedet. Denne Sprængladning vil i Reglen være tilstrækkelig til, at man med Hakken kan faa Bugt med Resten af Frostlaget.

Hvor Forholdene ikke tillader Sprængning med Ærolit, kan man med stor Fordel anvende firkantede, spidse Jernkiler af 40 cm Længde og af en Tykkelse af 5 cm. Hertil maa saa Mukkerten tages til Hjælp, og det kan bemærkes, at vi paa Københavns Vestre Kirkegaard har haft overordentlig Gavn af at anvende denne Fremgangsmaade.